

СИНОД ИЗДАЈЕ КОСОВО И МЕТОХИЈУ

Интервју Григорија херцеговачког о подели рашко-призренске Епархије

Секуларизам потпуно овладао члановима Синода

Капитулантске и наркотизујуће поруке

Григорије се нуди да буде Рашки Епископ!?

Недавно је у медијима пренет интервју који је Епископ захумско-херцеговачки Григорије дао новинској агенцији Танјуг¹.

Због (превасходно) политичких порука које су пласиране путем овог интервјуа (којем је у јавности дат огроман публицитет, пренели су га скоро сви штампани и електронски медији)², као и због сасвим посветовњаченог (секуларизованог) начина размишљања и схватања стварности (по дефиницији страног бићу и природи Цркве), сматрамо неопходним да укажемо на неке аспекте истога, с обзиром да, пошто их саопштава члан светог Синода, очигледно представљају званичне ставове Синода, али свакако не и ставове Цркве, јер свети Синод већ дуже времена (а нарочито у садашњем саставу) не изражава ставове пуноће Цркве, него служи као полигон за остваривање приземних интереса одређене олигархије.

Уза све то, наведени интервју, повремено веома ниског интелектуалног нивоа (којим вређа читаоце и вернике), уз, истовремено, веома присутну конфузност и смушеност у изражавању, својим порукама изазива умртвљеност патриотске свести и националног достојанства, такође и духовне будности, промовишући урушавање националних вредности и религиозни синкретизам.

Рашка Епархија

---

¹ 10. октобра 2010.

² Да ли је можда и реализација овога интервјуа циљно учињена – управо са намером да би се српској јавности ”пласирале” одређене поруке, политичког карактера, и то баш од стране великодостојника СПЦ, притом и члана светог Синода!? И заиста, капитулантство и сервилност ових порука прошли су скоро без коментара (на страну конфузност и несувислост појединих изјава). Сам Танјуг дао је овом интервјуу огроман простор, неуобичајен и за политичке званичнике, а скоро сви медији су (као по команди?) пренели опширне изводе из поменутог интервјуа.

Од стране великог броја медија који су пренели наведени интервју углавном је апострофирана (чак и у наслову) чињеница о подели рашко-призренске Епархије на два дела, коју је члан Синода недвосмислено најавио.

Овај чин је превасходно политичког карактера, и иде потпуно у прилог капитулантској политици који режим Бориса Тадића³ води према Косову и Метохији (а у томе га, нажалост, неодступно следи – да ли понекад и предњачи? – свети Синод⁴; до сада нам је то много пута и на разноврсне начине показао и доказао), те је у том светлу и лакше разумети одакле толики публицитет који је у српској јавности дат поменутом интервјуу, као и зашто је из интервјуа великог обима и разноврсне тематике скоро једногласно апострофирана управо чињеница о формирању Рашке епархије⁵ на предстојећем заседању Светог Архијерејског Сабора СПЦ.

---

³ Борис Тадић је, уосталом, само председник Републике, док у Србији председник Владе - највишег органа извршне власти, тј. премијер, према владајућем законодавству има много већа овлашћења и надлежности од председника Републике. Међутим, и Хилари Клинтон је приликом недавне посете Србији имала најпре разговор са Б. Тадићем, и то у ”четири ока”, затим са Вуком Јеремићем, па са министром Шутановцем, да би се тек након тога састала са премијером Мирком Цветковићем, али и тада не ”у четири ока”, него заједно са још неколико чланова Владе. Како је могуће да Б. Тадић остварује такву власт, зашто му премијер и министри то дозвољавају?

Одговор на то питање, између осталог, лежи и у чињеници што је сам Б. Тадић именовано већину министара садашње Владе, углавном веома младих, без искуства, па и без ауторитета, којима је затим веома лако ”координирати” из једнога центра, као што је изабрао и самога премијера, који је досадашњим радом и наступом више него јасно показао какав му је лични и професионални интегритет и ауторитет.

⁴ Актуелни чланови светог Синода, који су већ годинама и његови кључни чланови, и њихови истомишљеници међу Епископима, већ годинама воде капитулантску политику према Косову и Метохији; тако је било и у годинама највеће активности Епископа рашко-призренског Артемија, нпр. за време преговора у Бечу под диригентском палицом Мартија Ахтисарија – треба се само присетити фамозних (и срамних) **10 начела** светог Синода у вези са разговорима о статусу Косова и Метохије из фебруара 2006. године, који су одмах по усвајању били похваљени и од стране Међународне кризне групе (увек препознатљиве, иначе, по анти-српском и про-шиптарском деловању), уобличених очигледно у Дечанима (по диктату, вероватно, из неког западнијег центра – Ватикан, Брисел, Вашингтон?), беспоговорно одмах прихваћених и усвојених од стране свемоћног тада Косовског Одбора за Косово и Метохију (свемоћног, јер је то аморфно и безоблично тело било ”моћније” и ”надлежније” за Епархију рашко-призренску од самог Епископа рашко-призренског, ствар потпуно несувисла и неприродна, анти-црквена, анти-предањска и анти-канонска, а у којем Одбору је тада ”жарио и палио” чувени Тријумвират) и светог Синода, промовисаних тада као најпатриотскије решење (док је сваки глас критике са бесом гушен) и став Цркве (што није био, него су и тих 10 начела служили приземним интересима одређене олигархије).

⁵ И поменута флоскула о формирању ”Рашке Епархије” је уствари софизам. Ради се заправо о цепању рашко-призренске Епархије на два дела, која се простире на територији која је много шира од самог простора Косова и Метохије, и историјски је једна од првих српских Епархија - први пут се помиње почетком 10. века.

Зашто би се сада делила и цепала, и то управо у најнеповољнијем историјском тренутку, када се насилно отрже и одваја историјски кључан за српски народ простор

На самом почетку интервјуа члан Синода је рекао да се ”у Синоду и Сабору озбиљно размишља о издвајању древне Рашке у посебну Епархију”. И на самом почетку – неистина! (да ли је то већ манир, Преосвећеног Григорија, да ли карактер?). Неистина је да се ”на Сабору озбиљно размишља о издвајању древне Рашке у посебну Епархију”! Када је, и на ком Сабору ”озбиљно размишљано” и расправљано о формирању Рашке Епархије? Нити на једном⁶!

Косова и Метохије од државе Србије, док Епархија рашко-призренска својом целовитошћу сведочи недвосмислено и непобитно о историјској, вековној, јединствености Косова и Метохије са државом Србијом и њиховој неодвојивости, и најделотворнија је препрека сваком будућем ”законитом” признању Косова и Метохије као независне(!) државе. Па управо је сама власт у Београду у потпуној немогућности да евентуално призна државност Косова и Метохије (ствар за коју је потпуно спремна, и на чему већ месецима и годинама упорно ради, са многобројним ресурсима које има на располагању) докле год постоји црквено –вековно, историјско– сведочанство и потврда о јединствености српског бића и његове државности која је увек обухватала и Косово и Метохију.

То је жртва, тј. једна од многих (цепање Епархије рашко-призренске на Рашку и Косовску Епархију) коју је данашњи свети Синод спреман да принесе на олтар Новог Светског Поретка. И зато је извесно да то није став Цркве, нити је то став српског народа, нити је Црква Христова икада тако радила, нити ће радити у будућности, јер на њој нема ”мрље ни мане” (Еф. 5, 27), те таквим својим деловањем, између осталог, чланови светог Синода СПЦ недвосмислено и непобитно доводе у питање свој легитимитет.

И ако је већ реч о цепању Епархије рашко-призренске, зашто се дели управо по угледу на начин на који је одвојено Косово и Метохија од државе Србије, зашто да прати границе ”новостворене државе Косово”?

И зашто се то дешава управо у време када су све чешћи и гласнији претећи гласови и захтеви за формирањем аутономне регије Санџак, и када ти гласови уживају нескривену подршку америчког амбасадора у Београду, и других међународних званичника, као и несумњиву подршку и заинтересованост Турске!?

Док се истовремено, са друге стране, врло ефикасно спроводи одвајање Војводине од целине српског бића, и уз то започиње процес регионализације Србије!?

И зашто све то управо у време када је најављено стварање Косовске Православне Цркве, и када је познат и начин реализације и поједини актери!?

Сувише је много елемената који недвосмислено упућују на карактер деловања светог Синода, и који потврђују да иза ових корака стоје исти ”налогодавци” који су стајали и иза захтева за уклањањем Епископа рашко-призренског Артемија и завођењем ”ванредног стања” у Епархију рашко-призренску, које траје већ месецима, и које неповратно нагриза духовно, па и материјално, ткиво српског присуства на овим просторима.

⁶ Али на такав манир, јавног изношења неистина и клевета, већ смо навикли од Преосвећених А. Радовића, А. Јевтића, И. Буловића, Г. Дурића... Без намере да улазимо у подробнију анализу (а материјал је богат, и пребогат) овом приликом, ограничићемо се само на неке недавне изјаве Епископа Григорија, када су започели фуриозни прогон у Епархији рашко-призренској.

Тада је Преосвећени Григорије неустрашиво и претеће објављивао преко медија – да Симеон има некретнине у Грчкој, да борави у месту Ставрос, да зида манастир, да је побегао у Грчку, да је мењао таблице аутомобила, итд, итсл, без навођења иједног доказа, и без поседовања иједног доказа, свесно чинећи све то (све те, и многе друге, клевете и лажи проследио је Синод СПЦ, према речима истога

Јесте на претходном Сабору маја 2010. тадашњи Администратор Епархије рашко-призренске Атанасије Јевтић изнео поменути идеју, као предлог и потребу, али тада о њој није уопште разговарано, а поготову не "озбиљно". Такође није о њој разговарано на Саборима претходних година⁷.

Осим тога је и Митрополит Амфилохије током септембра месеца у рашко-призренској Епархији најављивао поделу Епархије на два дела, на Косовску и Рашку Епархију⁸.

Та идеја је презентована као потреба Цркве (и захтев српског народа!) пре 1,5-2 године од стране једне грађанске иницијативе из Новог Пазара, путем медија, такође и званичним обраћањем светом Синоду, као и Епископу Артемију. Али с обзиром на њену очигледну политичку позадину и штетност по српске интересе, Епископ Артемије је био одлучно против ње⁹.

Уз то члан Синода најављује промене и у другим Епархијама СПЦ, "у Америци, Аустралији, Европи", што ће такође бити тема рада предстојећег Сабора СПЦ. Веома је чудно да се месец и више дана пре почетка рада Сабора у јавности најављује дневни ред Сабора¹⁰. Да ли се то дневни ред Сабора сада доставља Архијерејима преко медија¹¹?

Григорија, Синоду Грчке Цркве. Да ли је то посао Синода СПЦ, и да ли је то његова мисија? Наравно да није; такав ритам, међутим, и начин рада намеће актуелни састав).

За таква дела, која поменути Епископи чине већ годинама, канони су недвосмислени и казне су јасно одређене, те је и судбина Преосвећеног Григорија (као и осталих истомишљеника и саучесника) извесна. С обзиром да до сада све то пролази некажњено, пракса се неометано наставља.

⁷ Сличним методом послужио се Митрополит Амфилохије 2005. године када је "наметан и завођен" Меморандум о обнови цркава на Косову и Метохији. Не треба пренебрегнути чињеницу да је постигао завидан успех.

⁸ При томе је објашњавано да се назив "Метохија" не може користити, да се он мора напуштати и изостављати из употребе. Том приликом упућивано је и на чињеницу да би ускоро, колико већ од следеће школске године, требало усвојити да српска деца крену у школу заједно са шиптарском децом, и да се то мора прихватити [то наравно значи да ће Срби похађати школу по шиптарском наставном програму, да ће учити да су Срби били окупатори Косова и Метохије и злочинци, да је Адам Јашари (ратни злочинац), био херој и борац за слободу од српског зулума, итд].

⁹ Треба ли сматрати случајном чињеницу да је тадашњи Администратор Епархије рашко-призренске Амфилохије недавно учинио велику част једном од носилаца поменуте грађанске иницијативе из Новог Пазара, Добросаву Никодиновићу, својим присуством на манифестацији коју његова организација одржава сваке године код Петрове Цркве, и постаравши се да том приликом уприличи присуство још четворице Епископа? Рад и углед Добросава Никодиновића већ годинама су добро познати Епископу Артемију, као и његов однос према Цркви и Епархији рашко-призренској, на шта је надлежно свештенство из Новог Пазара често и оправдано указивало, те је овогодишње присуство Администратора Епархије рашко-призренске на њиховој манифестацији било преседан и очигледно је манифестовало заокрет у односу Епархије према питању поделе.

¹⁰ Као што је на поменутој манифестацији код Петрове цркве у Новом Пазару Митрополит Амфилохије најавио викара Теодосија Шибалића за будућег Епископа рашко-призренског (односно, вероватно Косовског). Крајње је незаконито и представља најгрубље кршење устројства Цркве постављати на неку епископску катедру новог

Занимљиво је и како поменути члан Синода говори о будућем Епископу рашке Епархије: *”Ја сам рекао да, ако буде потреба Цркве, расположен сам, и једино бих таквом, старијом облашћу могао да заменим Херцеговину”!*

Нечувена је пракса, и потпуно страна бићу Цркве, препоручивати себе за Архијереја неке Епархије, и још то чинити јавно, преко медија објављивати читавој јавности!

Али, и то није довољно Епископу који себе препоручује, он иде и даље, описујући врлине које треба да има будући Епископ рашки (за које, свакако, сматра да их он лично поседује, чим себе тако безазорно препоручује!): *”У сваком случају није битно ко ће бити епископ, битно је да то буде неко мирољубив, правдољубив, неко ко би својим присуством донео мир и нормализацију односа на том подручју”*

У лику Епископа који себе препоручује, дакле, имамо пред собом (барем тако он сведочи сам о себи) човека *”мирољубивог”*, *”правдољубивог”*, човека који *”својим присуством”* доноси *”мир и нормализацију односа”!* О tempora, о mores!

Међутим, Канони и Предање Цркве апсолутно и недвосмислено су противни оваквој пракси промена Епархија и преласка са једне Епархије на другу, не допуштају је и санкционишу је.

Канон 14. светих Апостола¹² о томе јасно говори, као и остали сродни канони. Још од апостолских времена црквене области, којима су били именовани Епископи, сматрали су свога Епископа за оца, те се сматрало *”одступништвом и издајством”* уколико би неки од Епископа остављао своју духовну породицу и иступао из ње¹³.

Канон 14. светих Апостола забрањује Епископу да оставља епархију за коју је божјом благодаћу био постављен и да прелази у другу, осим само у једном изузетном случају: *”када су случајно у некој епархији вјера и побожност усколебане, или добри ред поремећен, те је потребито да се то оживи и учврсти, те се држи, да ће епископ из неке друге епархије,*

Епископа, док је претходни још жив. Онај који на тако незакон начин заузме епископску катедру назива се **”прељубником”** (у духовном смислу) и чини тиме смртни грех. Оваквих случајева било је у историји Цркве, и протагонисти су обично људи који су већ били обременени великим и јавно чињеним анти-црквеним и анти-канонским радњама.

¹¹ Ово имајући у виду чињеницу да је устаљена пракса да свети Синод доставља члановима Сабора дневни ред на сам дан почетка рада Сабора, на првој седници (што углавном изазива протесте Архијереја, који су на тај начин понижени и до последњег тренутка не знају шта ће бити теме на Сабору, нити се могу припремити адекватно за њих). Сада је, из неких разлога (којих ли?), свети Синод одлучио да поједине тачке дневног реда предстојећег Саборског заседања објави преко медија, месец и по дана пре почетка рада Сабора!

¹² Канон 14. светих Апостола гласи: *”Епископ не смије, оставивши своју епархију, прелазити у другу, ма и од многих на то наговаран био, осим ако не буде какав оправдани узрок, који га побуђује да то учини, као изглед да може вишу корист својом благочастивом ријечју принијети онима, који су тамо; али и ово он не може да учини по себи самом, него по суду многих епископа и последице врло многе молбе”.*

¹³ Никодим Милаш, *Правила Православне Цркве I*, стр. 71.

који је познат за своју ревност и своје способности, кадар бити да помогне”¹⁴.

---

¹⁴ Исто, стр. 72. У Епархији рашко-призренској, међутим, за време столовања Епископа Артемија, вера и побожност нису биле усколебане, нити је добри ред био поремећен, напротив. До поремећаја је дошло тек након безаконих, анти-канонских и анти-црквених одлука светог Синода, чији је један од чланова и Епископ који себе препоручује. Супротно је, међутим, здравој логици, и просечној интелигенцији, доводити виновника нереда, поремећаја и безакоња на место недела, да уведе ред, поправи стање, отклони поремећаје!

Са друге стране, довољно је погледати личност и карактер Епископа Григорија, његова дела, те закључити колико је то све у складу са случајем који је предвиђен 14. каноном светих Апостола. Познато је да је он страствен фудбалер, познати су његови јавни наступи на фудбалским утакмицама, којима бесрамно вређа и унижава епископско достојанство, извргава руглу Предање Цркве и основне норме хришћанског живота и понашања.

Навешћемо овде понеку од његових изјава приликом наступа на ТВ програмима: ”Ја кад играм фудбал, а волим да играм, то... не могу да сакријем... И дабогда ми свака страст била таква... Ја играм фудбал озбиљно! И никад не играм, оно што каже, ја играм да б... ради рекреације. Али увијек играм... трудим се да играм по правилима, **важно ми је кад је аут, кад није аут...**”

Такође и следеће: ”Волим фудбал, фудбал је, онако... мени јако повезан са животом, има неки... неку дубљу везу... **Ја то волим... Зато што је све у односу, у односу на другога**, на противника... **Лопта је та округла**, постоје правила... Има везе са животом, увијек сам то волио и волим...”

Већ на први поглед јасно је да овакве речи не приличе ни обичном хришћанину, мирјанину, утолико пре клирику, а поготово не Епископу! О вокабулару, начину изражавања, сувислости изјава, замуцкивању..., не треба ни говорити!

Треба ли, међутим, све то да нас чуди, када је познато да Епископ, који себи даје претходно наведене препоруке правдољубивости, мирољубивости, претпоставља учешће на фудбалској утакмици учешћу на седницама светог Архијерејског Сабора; карактеристичан је овогодишњи случај са мајског Сабора, када је комотно напустио Саборско заседање и отишао да игра фудбал на Београдској тврђави! О каквој овде еклисиолошкој свести може бити речи, о каквој пастирској одговорности, о каквом епископском сведочењу, о каквом црквеном етосу!?

Али посветовњачење Епископа, толико карактеристично уочљиво на примеру Епископа Григорија, не исцрпљује се на поменутом случају, напротив.

У Требињу је пре 3 месеца основан коњички клуб ”Вранац”, који ће деловати под покровитељством Епархије захумско-херцеговачке. Према речима о. Саве, игумана манастира Тврдош, који је задужен за одрживост пројекта, у питању је ергела од 12 коња. Више о коњичком клубу ”Вранац”, новом пројекту Епархије захумско-херцеговачке, може се видети на следећим линковима:

<http://www.trebinjedanas.com/node/2443>,

http://www.youtube.com/watch?v=Qo9JierC_tE&feature=player_embedded

Ставови Светих Отаца о наведеним и сличним активностима хришћана (шта тек рећи за клирике!) су веома познати, као и то са коликом су се ревношћу они, као Епископи и Пастири, борили да искорењују овакве страсти из своје пастве. Када се, међутим, на месту пастира налази човек који је предан таквим страстима (по сопственом признању), каква се духовна, пастирска, богословска, канонска, црквена активност може очекивати од њега!?

Јавности су доступни и многобројни подаци о разноврсним бизнис пројектима и сумњивим пословима и трансакцијама Епископа Григорија, који само потврђују све претходно речено, али подробније бављење тиме излази из оквира овога рада.

Које разлоге, међутим, Епископ херцеговачки наводи као оправдање за преузимање рашке Епархије

- *"расположен сам"* – субјективно осећање, чак своју личну жељу, своје расположење!
- *"једино бих таквом, старијом облашћу, могао да заменим Херцеговину"* – какав је то критеријум, и какав би значај и снагу могао да има у било којој области људског деловања, а нарочито у канонском црквеном праву!?
- *"није битно ко ће бити Епископ"* – овде коментар није потребан!

Канони, међутим, везу Епископа и његове Епархије представљају као најтешњу, тј. као *"брачну свезу између епископа и цркве"*, док 25. канон Четвртог Васељенског Сабора назива *"удовом"* Епархију после смрти њеног Епископа¹⁵.

Свети Никодим у тумачењу 14. канона светих Апостола¹⁶ наводи саборски одговор Патријарха цариградског Мануила, 1250. године, према којем Епископ који је дао оставку и повукао се са своје Епархије, може да се премести на другу Епархију, вољом Предстојатеља помесне Цркве (тј. Патријарха, Архиепископа или Митрополита, у зависности од случаја) и осталих Епископа. Међутим, додаје свети Никодим, тај одговор је погубан, и с обзиром да је противан Канонима, одбацује се¹⁷.

---

¹⁵ Види Никодим Милаш, књига I, стр. 339. и 383. Свети Никодим Светогорац у тумачењу 14. канона светих Апостола наводи да онога који узима две Епископије називамо *"двобрачним"*; види Πηδάλιον, 1993, Αθήναι.

¹⁶ Види Πηδάλιον, стр. 16, Αθήναι, 1993.

¹⁷ У Српској Цркви карактеристичан је и актуелан случај (бившег) Епископа захумско-херцеговачког Атанасија Јевтића, који је дао оставку на епископство и оставио своју Епархију захумско-херцеговачку још 1999. године, због *"здравствених разлога"*. Међутим, здравствени разлози нису били сметња да након неког времена пређе на жичку Епархију и преузме администрирање њоме, за живог још увек Епископа жичког Стефана! Следећа Епархија коју је заузео јесте рашко-призренска, где је у правом смислу речи направио хаос - духовни, материјални, литургијски, национални (зато је и морао посрамљен да бежи одатле, јер му нико, између осталог, није долазио на Литургије које је служио, па чак и они који су бивали присутни, довођени су организовано, тј. *"утеривани"* су на богослужење; нису га волели, нису га желели, тамо где је долазио уносио је немир, раздоре, мржњу, клевете, неистине). У међувремену, претходних година, није се устручавао да упада у друге Епархије, да свуда заводи свој литургијски, теолошки, итд. (не)ред и (бес)поредак. Не треба никако изгубити из вида чињеницу да му и захумско-херцеговачка није прва Невеста-Епархија, јер је на њу дошао премештајем, на сопствени захтев, из банатске Епархије, где је првобитно изабран и постављен. Након толиких многобројних и озбиљних канонских прекршаја и безакоња (и мноштва других, другачије природе и карактера, о којима није место овде одвише говорити), слови ли уопште питање – да ли је АЈ и даље Епископ, када су канони у таквим случајевима јасни и недвосмислени!

Треба ли се онда уопште и мало чудити свему ономе што ради г. Григорије, када је таквога Епископа имао за оца (АЈ је духовни отац садашњем Епископу херцеговачком Григорију Дурићу)!?

Осим тога, поменута два Епископа, бивши и садашњи захумско-херцеговачки, одлично се слажу и у страсти према фудбалу (уосталом, спортске активности Епископа Српске Цркве већ су постали *"нормала"* – једни се баве фудбалом, други тенисом,

У тумачењу истога 14. канона светих Апостола свети Никодим Светогорац наводи и веома значајне речи Арете Кесаријског (које прецизно и неумољиво објашњавају истинске и суштинске разлоге који стоје у позадини жеље за премештајем и променом Епархије) - да премештај Епископа бива или због лакомства, или због тежње за празном славом, те да је и једно и друго мрзост, прво јер је идолопоклонство, друго јер је сатанска болест¹⁸.

Г-ин Григорије, пак, објашњава нам да је код њега у питању ”расположење”, и чињеница да је Рашка ”старија област” од Херцеговине!

Неће бити наодмет указати овом приликом да већ наведени 25. канон Четвртог Васељенског Сабора налаже да Епархије које остану удове, тј. које су остале без свога вереника, Епископа, морају бити попуњене у року највише од три месеца¹⁹. Разлог одређивању овога рока²⁰ је да не би народ дотичне Епархије остао дуго без Епископа и да се не би запостављало поучавање верника. Такође су божанствени Оци Четвртог Васељенског Сабора овим желели ”да стану на пут лукавству многих”, тј. да иметак удове Епархије не буде злоупотребљен, те стога одређују да иметак мора чувати економ те Епархије (не може га, дакле, нико користити и управљати њиме у време удовства поменуто Епархије), и предати га неокрњеног будућем Епископу, заједно са рачуном како је са њим газдовано²¹. Никодим Милаш у тумачењу поменутог правила наводи да је било случајева ”да су и Митрополити (тј. предстојатељи помесних Цркава – Патријарси, Архиепископи, у данашњем смислу) допуштали себи присвајати себи иметак удове цркве”²². Отуда је и разумљива

трећи бициклизмом, четврти кајаком, итд) - овде наводимо два већ класична видео записа о њиховим фудбалским ”достигнућима”:

<http://www.youtube.com/watch?v=Lh2kIsrxKyk&feature=related>,

<http://www.youtube.com/watch?v=vvFIP9QQnLU&feature=related>.

Сматрамо да неће бити сувишно навести овде речи преподобног старца Варсануфија Оптинског и начин на који је он говорио о фудбалу: ”Не играјте ту игру и не идите да гледате њу, јер та игра је такође уведена ђаволом, и њене последице ће бити врло лоше”.

Паметноме је доста, могло би се рећи.

¹⁸ Види Πηδάλιον, стр. 17.

¹⁹ Канон 25. Четвртог Васељенског Сабора гласи: ”Пошто неки Митрополити, као што смо дознали, и повјерена им стада запуштају и постављања Епископа одлажу, свети Сабор установљује, да постављања Епископа имају бити кроз три мјесеца, осим случаја, да каква неотклонива потреба не примора да се продужи вријеме, те одгоди посао. А који тога не учине, нека подлегну црквеним казнама. Иметак пак удове цркве, нека буде неокрњено очуван од економа исте цркве”.

²⁰ Као повод за евентуално продужење рока на више од три месеца, у тумачењу канона 25. наводи се заузимање удове Епархије од стране варвара, те стога и немогућност приступа њој.

²¹ Види Г. А. Ράλλη και Μ. Ποτλή, *Σύνταγμα των θείων και ιερών κανόνων*, т. I, стр. 274-275.

²² Види Н. Милаш, *Правила Православне Цркве*, књига I, стр. 384.

предострожност богонадахнутих Отаца Четвртог Васељенског Сабора, који су овом наредбом хтели да ограниче и онемогуће, да злоупотреба од стране предстојатеља помесних Цркава (Патријараха, Архиепископа), угрози иметак удове Епархије²³.

---

²³ У Српској Цркви карактеристичан је данас пример Нишке Епархије, која је остала упражњена након избора г-на Иринеја (Гавриловића) за Патријарха Српског 22. јануара 2010. године. Свети Архијерејски Сабор одржан је управо након три месеца од одласка г-на Иринеја са трона Епархије Нишке, тј. 26. априла 2010. На том Сабору, сагласно свим очекивањима, као и наредбама Канона Цркве, требало је да буде изабран нови Епископ Нишке Епархије. То се, међутим, на велико изненађење, није десило, а за Администратора Епархије Нишке одређен је Његова Светост Патријарх Иринеј (бивши Епископ Нишки). Рок његовог администрирања Епархијом Нишком није одређен (што је такође веома чудно) - у јавности се помиње да је тај рок 2013. година, тј. до прославе Миланског едикта и доласка Папе Римског у Србију, а такође се помињу и неки други рокови.

Разлог неименовања Епископа за Нишку Епархију није познат, као што није познато ни зашто је баш Патријарх Српски одређен за Администратора Нишке Епархије, када се зна колике су његове обавезе – Патријарх Српске Цркве (тј. брига о целој СПЦ, у земљи и у дијаспори), Митрополит београдско-карловачки (има под собом огромну београдску Епархију, велики број свештеника, многобројну паству, налази се у административном центру - престоници државе...), Председавајући светог Архијерејског Синода (небројени предмети и проблеми, који се готово свакодневно стичу у свети Синод), итд.

Уза све то, Патријарх Српски Иринеј у међувремену је, поред свих многобројних обавеза, преузео и администрирање берлинском парохијом, као и администрирање упражњене, тј. удове, Епархије америчке, након упокојења Митрополита Христофора.

Мотиви претходно наведених одлука светог Синода и Патријарха Српског г. Иринеја нису познати, али је, свакако, видљива велика произвољност и неправилност у раду, тј. непоштовање светих Канона и Предања Цркве, приликом решавања разних питања и проблема у животу СПЦ. Имајући у виду и многобројне друге канонске прекршаје, које свети Синод непрекидно чини, анти-канонске радње и неканонске одлуке путем којих покушавају да управљају Српском Црквом, видљиво је да се свети Синод у своме раду не руководи свештеним Канонима Цркве, него установљује нека нова, другачија, посветовњачена правила, којима Српску Цркву жели да поведе – где? Међутим, таква пракса у животу Цркве није новост, много пута у историји Цркве дешавало се да поједини чланови Цркве, при томе баш и клирици, Епископи, Митрополити, Патријарси, делују и раде на сличан начин – противно свештеним Канонима, мењајући Предање и кварећи Веру. Довољно је сетити се примера и времена светог Теодора Студита, светог Јована Златоустог, светог Григорија Паламе, итд.

Али, Црква је према таквим члановима увек реаговала на исти начин, са циљем да очува неискварену Апостолску Веру, да одржи Канонски Поредак, да заштити свете Установе и Предања. Свети Мелетије Антиохијски, који је председавао Другим Васељенским Сабором у Цариграду (Сабор који је ставио тачку на деловање анти-тријадолошких јереси и заокружио Символ Вере), био је познат по својој великој борбености и ефикасности у борби са јеретцима, што га је коштало, наравно, прогона и изгнанства. Свети Јован Златоусти, још од младих дана одушевљен светошћу живота и борбама светог Мелетија, којег је касније, када је већ постао клирик, постао близак сарадник и помоћник својим ватреним беседама ради искорењивања Аријанизма, у похвалној беседи у част светог Мелетија каже следеће: свети Мелетије, чим је постављен на трон Антиохијских Епископа, ослободио је Антиохију од јеретичке заблуде – *”град је ослободио јеретичке заблуде, иструлеле и неизлечиве чланове*

Сличнога је духа и карактера и недавна одлука светог Синода, којом се Епископ рашко-призренски Артемије кажњава ”забраном свих свештенодејстава”²⁴!

Свети Синод утемељујући своју одлуку позива се на следеће каноне: 34, 74, 15. и 16 Апостолски канон, 4. канон Антиохијског сабора, 13. канон Сардичког сабора, 5. канон Првог Васељенског Сабора, као и чл. 70. тач. 20. и 356. Устава СПЦ.

Као повод за издавање поменуте одлуке чланови светог Синода наводе да Епископ Артемије ”у свом писменом обраћању Светом Архијерејском Синоду од 13. септембра ове године, недвосмислено изјављује да се више неће повиновати ранијим, али ни будућим одлукама највишег законодавног, односно извршног тела Српске Православне Цркве”.

Треба ли и сада поновити – г-да Синодалци и овде говоре неистину (али, рекли смо да то треба узети као константу, и увек урачунавати у речи и дела који долазе са њихове стране; тако ће бити мање изненађења, мање чуђења, мање несналажења, кашњења у реакцијама, итд).

Међутим, Епископ Артемије у свом писму Синоду од 13. септембра 2010. јасно и недвосмислено је написао да се убудуће ”никаквој **неканонској** одлуци” неће повиновати (дакле, не ради се о

одсекао је од остатка тела, и потпуно здравље повратио Црквеној пуноћи” (Ομιλία εὐκομιαστικὴ εἰς τὸν ἐν ἀγίοις πατέρα ἡμῶν Μελέτιον, ἀρχιεπίσκοπον Ἀντιοχείας, 1, PG 50, 516).

И као што у другој својој беседи, пред изгнанство, свети Златоуст каже ”*Ништа није јаче (моћније) од Цркве*” (Ομιλία про τῆς εἰσόδου 1-2, ΕΠΕ 33, 386-388) – обраћајући се вернима, како би их утврдио, учврстио, поручујући им да се не плаше похода који Демон подиже против Цркве, јер ће тај рат на крају бити на добро Цркве, тако није оклевао да и сам оне чланове, кваритеље црквеног Поретка, непокајане и непоправљиве, казни, како би се тело исцелило – нека оду небројено пута, каже Златоуст (мислећи на Епископе које је казнио као Патријарх Цариградски, због кварења црквеног Поретка - не због јереси - те је постојала основана претња да ће се одвојити од Цркве); па и поред тога што се због тога бринем, ради лишења ма и једног члана, ипак ме много више боли када сам приморан да због страха од лишавања оних који ће отићи, чиним оно што не приличи (*Εἰς τὴν Πρὸς Εφεσίους Ομιλ. 11, 4, ΕΠΕ 20, 710*). Пред оним што је исправно, што је потребно, Златоуст не чини никакав уступак, чак иако то значи да ће се неки одвојити од Цркве – у овом случају радило се о чишћењу Цркве од недостојних Епископа.

У својим беседама свети Златоуст, такође, саветује да избегавамо дружење са јеретицима, као што избегавамо отров, јер су они гори од отрова. Отров штети телу, јеретици, међутим, уништавају спасење душе (*Κατήχησις Α', ΕΠΕ 30, 340*).

²⁴ Поменута одлука објављена је на сајту www.spc.rs 18. септембра уз напомену: ”Синодску одлуку и писмо у целини представљамо српској јавности тек сада, када их је већ примио на знање онај коме су и намењени”. Поново г-да Синодалци говоре неистину (више нас то не чуди, то је постала већ редовна пракса, као карактер и начин деловања; то се сада узима као константа, која се увек урачунава у речи и дела који долазе са њихове стране). Епископ Артемије није претходно примио наведену одлуку од Синода (као што су написали на свом сајту), него је за њу сазнао управо из медија. Прво је свети Синод о казни којом кажњава Епископа Артемија обавестио јавност, не упознавши претходно са њом онога коме је намењена.

неповиновању свим будућим одлукама Сабора и Синода уопште, него о неповиновању евентуалним будућим **неканонским** одлукама Синода).

Погледајмо сада мало канонско утемељење наведене одлуке светог Синода. Свети Синод наводи чак 6 канона и неколико одредби из Устава СПЦ на којима, наводно, базира своју одлуку (да ли је идеја водиља била да - што се већи број Канона и правила наведе, тиме ће се створити већи утисак о утемељености одлуке, и о "величини" преступа?).

Али, ниједан од наведених канона није у вези са изреченом казном забране свештенодејства(!) (не заборавимо на константу претходно наведену, и остаћемо мирни; не допустимо да будемо изненађени), као што ни наведене одредбе Устава СПЦ не пружају никакав основ за изрицање такве пресуде.

Уколико будемо хтели да и даље наставимо са анализом наведене одлуке Синода, утврдићемо да казна забране свештенодејства за Епископа – уопште није предвиђена светим Канонима (јер да јесте, сигурно би односни Канони били несумњиво наведени, не би наводили неке потпуно невезане Каноне са темом) (сада смо већ потпуно мирни, ово нас више уопште нити изненађује, нити узнемирава).

Прецизнија анализа наведених светих Канона и њихове "везе" са изреченом казном излази из оквира овога рада²⁵.

Напоменућемо овом приликом само још једну чињеницу, која такође треба да буде предмет будућих анализа, испитивања, утврђивања, третмана и обраде – чланови светог Синода и овом су се приликом (као и у многим другим случајевима) огрешили о више Канона Цркве, тј. недвосмислено и безазорно нарушавају и урушавају Поредак и божанско устројство Цркве Христове²⁶. Ти прекршаји су јасно санкционисани светим Канонима. То је тема о којој се мора расправљати, и пре свега они који уносе немире и смутње у Цркву, који кваре канонски поредак (који су бацили атомску бомбу на Епархију рашко-призренску, по сликовитом сведочењу њеног Архипастира Артемија), који кваре од Отаца предану Веру, морају бити изведени на одговорност (на суд), и доследно и адекватно кажњени за сва злодела која су учинили²⁷. Другим речима,

²⁵ То је тема о којој је Епископ Артемије већ писао светом Синоду.

²⁶ Свети Фотије, Патријарх Цариградски, у предговору за Номоканон написао је: *"Уверен сам – да су свештени Канони откровење и божански дар, установа мудрих и богоносних људи, исправка невољних и нежељених грехова, и правило благочестивог владања, које води у у бесконачни живот"*.

²⁷ Свети Оци Шестог Васељенског Сабора у 2. Канону недвосмислено су изразили дијахронијску истину да су Канони Цркве "примљени и потврђени" да буду "за корист душа и за лијечење страсти", додајући на крају да "нико не смије горепоменута правила мијењати или укидати, или осим наложених првила примати друга", те да онај који прима епитимије које су предвиђене Канонима "кроз то ће се излијечити од оног у чему је сагријешо" (Никодим Милаш, *Правила I*).

У своме познатом тексту *"Религија је неуробиолошка болест, а Православље њено исцељење"* (*Η Θρησκεία είναι νευροβιολογική ασθένεια, η δε Ορθοδοξία η θεραπεία της*, издање *Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου, Αγίου Όρους*, у монографији *Ορθοδοξία, Ελληνισμός, πορεία στην 3η χιλιετηρίδα*, 1966, стр. 67-87), о. Јован Романидис наводи да се Римска Империја уверила, када је у питању Црква, да пред собом има не само један

морају бити примењени вековима познати методи Цркве, предањски методи, канонски осведочени и потврђени, да би се оболели чланови исцелили, тј. да би Црква остала неокрњена, да би права Вера остала неискварена²⁸.

Који су разлози, међутим, за поделу рашко-призренске Епархије на Рашку и Косовску? Који се критеријуми примењују?

Да ли је то можда број верника, број српског народа? Али, зар би то могао бити критеријум у случају рашко-призренске, када је познато да на подручју које она обухвата не живи велики број Срба, напротив.

Након што су НАТО оружане снаге јуна 1999. ушле на Косово и Метохију, омогућиле су Шиптарима да протерају 250.000 Срба. Процес иселавања Срба са Косова и Метохије наставио се и у следећим годинама, под притиском насиља, претњи, убистава, рушења, итд, од стране Шиптара, уз допуштење међународних војних и полицијских снага, и уз активно учешће и организацију од стране шиптарских власти.

облик религије или философије, него један добро организован Институт Неуролошких Клиника, које лече болест религије и болест човечанства, која се састоји у тежњи за достизањем угодног живота, живота у срећи и изобиљу, те да тако стварају природне грађане са несобичном љубављу, посвећене коначном исцељењу својих личних и друштвених болести. Према о. Јовану Романидису, Црква сагласно опису Апостола Павла личи на психијатријску клинику. Болестан човек васпоставља се у своје природно стање, када се уводи "у сваку истину", од стране Духа Истине (Јн. 16, 13), тј. у виђење Христа у слави Оца Његовог (Јн. 17).

²⁸ Овде се, међутим, не ради само о безакоњима синодалаца начињених од почетка прогона Епископа Артемија и његових монаха током 2010. године. Не треба заборавити и запоставити њихова многобројна безакоња учињена према Епархији рашко-призренској тј. Епископу Артемију и претходних година (нарочито изражајно током 2008. године, али и осталих година). Овоме треба додати и новачења у области Vere и учења, екуменистичке активности, итд.

Томе треба прибродати и многобројна безакоња и канонске прекршаје управе манастира Високи Дечани (Саве Јањића и Теодосија Шибалића), као и појединих монаха овога манастира. Због насиља извршеног у њиховом манастиру, служења под забраном свештенодејства, као и многих других канонских прекршаја, о чему постоји исцрпна документација, против њих је покренут црквено-судски поступак 2008. године. Поменути Тријумвират спречио је спровођење канонских мера, и насупрот томе показао благонаклоност према починиоцима (подржавши безакоње, а тиме и подстакавши и охрабривши на његово даље чињење) и подржао викарног Епископа Теодосија - који је још 2008. године увео манастир Дечане у раскол (о чему је Епископ Артемије благовремено обавестио Синод и Сабор, захтевајући да се адекватно реагује и предузму мере за исцељење болесног места на телу Цркве, те спречи продубљивање начињених рана) - уместо да се ангажује на зацељењу начињене ране на телу Цркве.

Многобројне чињенице потврђују да они који већ извесно време причају о расколу у Српској Цркви, заправо чине све да до њега дође, и еклисиолошки његови су виновници.

Прекршаји поменутих виновника из манастира Високи Дечани јасно су санкционисани свргнућем, те њихово продужено деловање у СПЦ ствара само нове поделе, ране и наноси нове ударце телу Цркве.

Једно је, међутим, сигурно: таква безакоња Црква не чини. Или, још прецизније – Црква не чини безакоња, те према томе, та безакоња није учинила Црква.

Када се при томе има у виду да исељавање Срба са Косова и Метохије траје годинама, па и деценијама пре 1999, уз непрекидно, природним и вештачким путем, увећавање броја Шиптара, стиче се јаснија слика о бројности Срба на Косову и Метохији данас.

Слична је ситуација и у Рашкој области. И тамо је доминантан муслимански елемент, док је број Срба Православне вере у непрекидном смањењу, с обзиром на исељавање из Рашке у Централну Србију (Краљево, Крагујевац, итд) које траје већ деценијама.

Зашто се сада тако убрзано ради на подели Епархије рашко-призренске, док Епархије са вишеструко већим бројем верника већ годинама нису дошле на ред за поделу (овде пре свега треба скренути пажњу на вишемилионски Београд, који је једна Епархија, затим на нишку Епархију, жичку, шумадијску, итд; како Патријарх Српски успева да посвети довољно пастирске бриге својој вишемилионској Епархији, а слично је и са другим Епархијама, док са друге стране је неопходно, и убрзано се на томе ради, да се већ у великој мери опустошена Епархија рашко-призренска, која је већ дуги низ година на удару иноверних и непријатељски расположених елемената – Ислама, Ватикана, Вашингтона..., по сваку цену и даље разбија и слаби; не треба заборавити да је на Косову и Метохији велики број српских светиња, које већ вековима одржавају срж и суштину бића српског народа, одржавају наш идентитет, наш интегритет, наше достојанство, свест о томе ко смо и шта смо, и да је због тога, пре свега, неопходно ишчупати те светиње из корпуса српског народа, јер једном одвојени од њих, боље речено – једном оставши без њих, неће будуће генерације имати котву за коју да се ухвате и врате се себи, са било ког беспућа на које буду залутали; знају то добро наши ”пријатељи” са Запада²⁹, знају да и данашња генерација Срба,

---

²⁹ Тако је Патријарх Српски Иринеј приликом недавне посете Аустрији изјавио да нас наши пријатељи Аустријанци ”поштују и помажу” (<http://www.vesti-online.com/Vesti/Srbija/81561/Patrijarh-Irinej-Austrijanci-nas-postuju-i-pomazu>)! Можда су њему лично у нечему помогли, можда су му лично исказали и неку врсту поштовања (али је сигурно да институцију Патријарха Српског, Српску Цркву и српски народ искрено не поштују, напротив), међутим, поразно је, обесхрабрујуће, разочаравајуће, обезнађујуће је да он затим изјављује да Аустријанци ”поштују и помажу” српски народ!

Погледамо ли данашњи став Аустрије према територијалној целовитости државе Србије, према Уставу Србије који обавезује на поштовање територијалног интегритета и суверенитета државе Србије, видећемо колико нас ”поштују и помажу”. Управо је супротно, Аустрија је активно ангажована на комадању Србије, на урушавању Устава и Уставног поретка Србије, у оквиру Кфора њени војници већ годинама на Косову и Метохији раде на успостављању и заживљавању независности Косова...

”Аустрија је међу првим државама које су признале Косово као независну државу. Осећамо посебно пријатељство према тој држави и одговорност да је и даље подржавамо. Наставићемо да будемо ангажовани не само присуством и учешћем војника у Кфору, већ и на економском плану”, изјавио је аустријски министар иностраних послова.

Он је додао да ће његова земља наставити да подржава Косово и да ће се ангажовати на томе да га призна што више земаља.

Покуша ли неко, међутим, да откине део територије Аустрије, не треба сумњати какав би одговор био, и да ли би председник Аустрије, у случају да Србија подржава комадање Аустрије, са Патријархом Српским тако срдечно разговарао, као што наш Патријарх, нажалост, чини данас са највишим функционерима Аустрије (и у црквеном и у државном смислу)! И да ли Србија данас угрожава територијални интегритет Аустрије, да ли урушава Устав Аустрије, да ли представља претњу за њен Уставни поредак (као што је то Аустрија за Србију, са признањем независности Косова)? Сигурно не! Како су онда Патријарх и председник Аустрије (и остали домаћини Патријарха, високи функционери аустријске државе и Римокатоличке цркве) могли да разговарају равноправно? Да ли је то био разговор равноправних? Сигурно не! То је био разговор целата и жртве (на црквени аспект ових односа, - римокатолички прозелитизам, проблем Уније, деловање фондације Pro Oriente, итд – овом приликом се нећемо освртати, премда је и он од суштинског значаја, и незаобилазан, за разумевање читавог контекста), целата, који то није само данас, него је то био и кроз историју (или, који то није био само кроз историју, него је то и данас). При чему је жртва (у лицу својих највиших представника и великодостојника), све време одлично расположена, насмејана, срдачна, предусретљива, љубазна, чак захвална и благодарна! Као и целат, наравно, и њему је много лакше када је жртва ”кооперативна” и сарађује, пристаје, подржава, него када се опире, пружа отпор, оптужује, тражи своја права, поставља ”незгодна” питања... - ко још воли такве жртве!?

Али, можда је Патријарх Иринеј мислио на историјско пријатељство, да се не задржавамо само на данашњим данима, можда су нам Аустријанци били пријатељи кроз читав 20. век, па и раније, у време Аустроугарске, у претходним вековима?

Погледајмо, дакле, неколико чињеница, и оно што је очима **видљиво** [иначе ће нас опет оптужити да имамо ”тајне” рачуне – занимљиво би, уосталом, било испитати ко уопште има ”јавне” рачуне, па и од Епископа, рецимо могао би Иринеј Буловић да објави који су његови рачуни, пошто он сигурно нема ”тајне” рачуне, него се претпоставља да су, у том случају, његови рачуни јавни, мада је чудно да и до сада нису познати, пошто већ нису ”тајни” - или да смо управљали Епископом Артемијем, који, ето, није способан да сам собом влада (одакле му онда толики монаси, оправдано се поставља питање, одакле толике душе дођоше код њега да их он **води и руководи** путем спасења, јер Артемије није никога ”јурио”, није никога тражио нити звао, није се ”рекламирао”, као што то поједини, познато је и који, раде, сами су искључиво долазили код Артемија, и ту чињеницу могу да посведоче, премда, можда је било неких изузетака, који су дошли по ”упутству”, то не искључујемо, али изузетци потврђују правило - како не одоше код Иринеја нишког, како не одоше код Иринеја Буловића, или још боље, како не одоше код Атанасија Јевтића, итд) – довољно је само подсетити се недавних изјава Његове Светости Патријарха Иринеја (ваљда памћење није толико кратко, да су већ заборављене?) када је половином фебруара 2010, у самом почетку прогона, изјавио (што је пренео, наравно, и Дневник РТС): ”Владика Артемије је чист човек, и жалосно је што овако страда; али, имао је у својој близини људе који су себе корумпирани, па и друге око њих...”; али, како је могао Његова Светост Патријарх Српски Иринеј да, само неких 6-7 месеци касније, у изјави за Танјуг каже следеће: ”Владика Артемије је у једном дугом периоду био у раскораку са Сабором и Синодом. Мало се издвојио из целине Цркве и за нас је било неприхватљиво то што је он стање у коме се Косово нашло сматрао личним проблемом, који он треба да решава на начин који он сам сматра најцелисходнијим”? Какву везу има ова изјава из септембра 2010, са оном из фебруара 2010? Зар је могуће да су изашле из истих уста, из истог ума? Да ли те изјаве изражавају целовитост личности, или...? Септембарска изјава је, уосталом, потпуна клевета, неистина: нити је Владика Артемије у једном дугом периоду био у раскораку са Сабором и Синодом (где је образ овде?), поготово стање у коме се Косово нашло није сматрао личним проблемом (о tempoга, о mores!), а нарочито није јасно (ни одрживо) како се Владика Артемије ”мало издвојио из целине Цркве”; било би достојанствено (или витешки), да Патријарх Иринеј изађе и објасни

и свака будућа, докле год има Грачаницу, Архангеле, Дечане, Бањску, Пећку Патријаршију, итд, докле год је Косово и Метохија српско, неће бити могуће изменити наш историјски, национални и верски "код"; у сваком историјском моменту, са било ког историјског беспућа, они ће имати дијахронијску снагу и утицај да нас врате себи; знају све то они који истрајно и темељно раде на томе, знају све то и Срби, једино се још

Цркви како се то неко "мало" издваја из целине Цркве, а како "више", или "многа", који су критеријуми за то, има ли то неких последица, итд; да ли, затим, израз "мало се издвојио из целине Цркве" значи исто што и израз "у једном дугом периоду био је у раскораку са Сабором и Синодом", или су то два појма, две реалности; и која су онда њихова значења, њихов смисао, итд. Још је Патријарх додао, у својој изјави Тањугу, "да је то био први проблем са којим се суочио након избора и увођења у дужност Патријарха, али и да другог пута и начина, мимо оног за који се Синод определио, није било"; пошто нас Патријарх уверава да је то био "први проблем са којим се суочио након избора и увођења у дужност Патријарха"(!), тј. однос Владике Артемија према Косову и Метохији, одмах се поставља питање финансијских малверзација и украденог новца, о којима сложено и хорски (Иринеј Буловић, Патријарх Иринеј, Амфилохије Радовић – потписао Кривичну пријаву против Симеона и Предрага Суботичког, Григорије Дурић, Атанасије Јевтић, Теодосије Шибалић...) месецима су уверавали/обмањивали јавност? Тиме Патријарх, заправо, само потврђује да је прогон покренут због **политичких разлога**, свакако и **верских уверења**, о чему се тако јасно и недвосмислено изјаснио Врховни суд Грчке, који је утврдио да је у питању монтирани процес, тј. да је Кривична пријава поднета од стране Синода неодржива, да нису у питању никакве финансијске проневере, него да у позадини прогона, наравно прикривени, стоје **политички разлози и верска уверења**], а што показује какав је био однос Аустријанца према Србима и Србији у прошлости.

Одемо ли мало до Мачве, до Прњавора, моћи ћемо тамо да се сусретнемо са видљивим знацима пријатељства Аустријанаца у прошлости, тј. како су нас тад "поштовали и помагали":

"Спомен – капела са костурницом у Мачванском Прњавору, коју неки с правом називају **"Беле кула Западне Србије"**, подигнута је 1922. године у знак сећања на злочине које је починила аустроугарска војска у Прњавору 4. августа 1914. године и изгинуле ратнике у периоду од 1912-1918. године. У унутрашњости капеле, у три лунете, насликане су историјске композиције са тематиком страдања Прњавораца 1914. године, рађене у фреско техници: Стрелаше код железничке станице у Лешници; Школа у пламену из које **мајке кроз прозор избацују децу, а које аустроугарски војници дочекују на бајонете**, као и Распеће седамнаестогодишњег младића, Николе Пејића између коња".

Продужимо ли до Шапца, сретнемо се опет са сличним сведочанствима:

"Споменик и спомен костурница жртвама Првог светског рата у порти саборне цркве у Шапцу. **Аустроугарски војници 44. пука су позатварали преостало становништво у веће кафане и болницу, а највећи број у порушену шабачку цркву. Таоци у цркви су три дана и три ноћи мучени, без воде и хране, потом су стрељани**".

Не треба имати никакве сумње да су Патријарху Иринеју позната ова, али и многа друга, историјска сведочанства и искуства, као и да му је сасвим добро познат данашњи став државе Аустрије према Србији. Због чега, онда, такви ставови, запитаће се неко. Познато је, такође, и колико су Римокатолици новца дали за изградњу у Нишу зграде Призренске богословије, која је протерана из Призрена 1999. године; као и њихов допринос за предстојећу изградњу крста изнад Ниша, поводом прославе Миланског едикта 2013. године.

Посебно је питање могу ли се те ствари постављати у односе упоређења, и ко ће то одобрити.

не зна зашто Синод тако здушно испуњава програме направљене у западним ”кухињама”)?

Уосталом, довољно је погледати број свештеника по Епархијама, па увидети сву бесмисленост и логичку неодрживост идеје о подели. Епархија рашко-призренска већ годинама има око 40-50 свештеника (Епископ Артемије када је 1991. године изабран за рашко-призренског затекао је 43 свештеника; при томе, Епархија рашко-призренска је тада обухватала још већи простор, који је у међувремену припојен милешевској Епархији), док нишка, београдска и друге имају по 200 и више свештеника!

Зар треба, поставља се питање, комадати Епархију која има 45 свештеника? Да, треба је комадати, јер тако, очигледно, мисли и захтева Вашингтон, Ватикан, Брисел...

Осим овога, свети Канони јасно одређују да се без сагласности надлежног Епископа ниједна Епархија не може делити, нити одвајати неки део од ње и давати другом Епископу³⁰. То значи да се Епархија рашко-призренска не може поделити без сагласности Епископа рашко-призренског Артемија. Евентуална таква одлука била би ништавна, безакона.

Ту сагласност не може дати неканонски Администратор г-дин Амфилохије Радовић³¹. Епархија рашко-призренска поред Епископа Артемија, не може имати законитог Администратора.

С обзиром да је Епископ Артемије званично изјавио да је он рашко-призренски Епископ, те да не признаје неканонске одлуке светог Синода и Сабора, постојећа ”управа” у Епархији рашко-призренској је незаконита и неканонска. Сва њена чињења и радње су нелегитимни и немају суштинско дејство³² (једино дејство, заправо, које имају јесте да сабирају нова безакоња ”на главе” починилаца).

---

³⁰ Види Канон 56. Картагенског Сабора, и тумачење 53. Канона Картагенског Сабора, у Никодим Милаш, *Правила Православне Цркве I*.

³¹ Др Миодраг Петровић у свом чланку ”*Порекло феномена `артемијевци` и `артемијевитина`*”, назива како првог, тако и другог Администратора Епархије рашко-призренске – ”*неканонски женик преотете Епархије рашко-призренске*”.

³² Канон 16. Прво-Другог Сабора јасно наређује ”да се ни под који начин не поставља Епископ у оној цркви, које је предстојник још жив и још је у својој части, осим случаја да је он сам добровољно поднио оставку на епископство”. Међутим, Епископ Артемије није ”поднео оставку на епископство”, иако је познати Тријумвират (и њихови истомишљеници) уложио сву своју вештину да га приволи на подношење оставке, и у том циљу вршио велике притиске током мајског заседања Сабора ове године, не би ли постигао свој циљ. Њихове ”молбе” биле су ”зачињене” речима – да ће подношењем оставке помоћи свима, те да ће се тиме спречити изазивање скандала у народу!

Епископ Артемије, међутим, није пристао да учини иједну неканонску радњу (јер је и подношење оставке на епископство, заправо, неканонска радња, и као таква децидно је санкционисана лишењем епископског чина), те је стога донета једна у потпуности анти-канонска и анти-црквена одлука, којом се Епископу Артемију забрањује повратак на свој трон, шаље се у прогонство ван своје Епархије, и одређује му се статус умировљеног Епископа! Одлука која је веома обрадовала председника

То се односи како на ништавне казне које су изречене неколицини јеромонаха Епархије (са аспекта црквених канона у потпуности су ништавне), јер над њима судску власт има само надлежни Епископ Артемије, тако и на ”отпусте” који су сада толико великодушно дати монасима, који су напустили Епархију још пре неколико месеци. Можда се нада ”управа” Епархије да уколико би неко од монаха који су напустили Епархију прихватио њихове ”отпусте”, да би им тиме дао легитимитет. Али то није могуће – чак и у случају да неко од њих прихвати ”отпуст”, тим чином тобожња управа неће постати регуларна управа, јер монаси немају ту власт, нити надлежност, да дају легитимитет нелегалној власти.

Исто важи и за монаштво, као и за свештенство, које је остало у Епархији и сагласило се са нелегалном управом. Нити било коме од њих ”управа” може дати отпуст³³, или било који други управни акт, нити се они могу, сагласно канонском поретку, обраћати било којем другом Епископу осим своје надлежном³⁴, јер канонску власт над њима има само Епископ Артемије; никако је не може имати Митрополит Амфилохије (који је већ, изгледа, навикао да узурпира власт која му не припада), а поготово не (сироти) викар Теодосије.

Напротив, клир који је остао у Епархији и признаје нелегалну управу, и са њом наставља да општи у управном смислу, саучесник је у њиховом безакоњу.

Може се, међутим, десити да Епархија рашко-призренска буде подељена и против воље надлежног Епископа Артемија, незаконим, антиканонским, насилним начином (константа, са којом рачунамо), те да буду постављени нови Епископи, или у случају не-поделе, да се такође одреди ”нови” Епископ. Какав би статус био тих (или тога) Епископа?

Тадића (по сведочењу Митрополита Амфилохија то је утицало да се и Тадић тада обратио Богу, помолио се и заблагодарио Богу што је уклоњен Артемије из Епархије рашко-призренске, и што је Црква послушна држави).

Одлука која показује да је посветовњачење у потпуности овладало члановима Синода (тј. одлука која неодољиво подсећа и враћа нас у претходни, Брозов, режим – где је била позната институција ”пензионисања непослушних”). Али, Црква нема ничега заједничког са политичким режимом било којег профила (комунистичким или не-комунистичким, црвеним или жутим), нити је наведена одлука, одлука Цркве (група која је спремила и испословала дату одлуку свакако не представља Цркву), Црква никада не чини насиље, напротив, од свога оснивања она је увек трпела насиље (чега смо и данас сведоци), јер је такав пут на земљи имао и њен Оснивач.

³³ Познато је да је протосинђел Мирон, настојатељ манастира светог Јована у Великој Хочи, недавно добио ”отпуст” од епархијске ”управе”, те да га је прихватио, као и је прешао у Епархију славонску.

³⁴ Друга је ствар уколико неки од њих не признају свога надлежног и канонског Епископа, и обраћају се неком другом, незаконитом; то већ спада у област канонских кривица и санкционисано је канонима (нешто слично већ се десило са манастиром Високи Дечани, док је Епископ Артемије још био на свом трону).

Карактеристичан је пример светога Јована Златоустог, који је од стране два Сабора³⁵ био рашчињен, и послат у прогонство, у најудаљенији део тадашњег Царства³⁶.

---

³⁵ То су, наравно, били ”разбојнички” Сабори, као што су познати и многи други случајеви ”разбојничких” Сабора у историји Цркве – 449. године у Ефесу, 869/870 у Цариграду (против Патријарха Цариградског Фотија), 1438/9 у Ферари – Флорентији (када је потписана Унија са Римом) (види I. Καρμίρη, *Τα Δογματικά και Συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, 1960, Αθήναι), итд. Одлуке Сабора нису увек богонадахнуте, не потврђује их увек и обавезно Бог (види Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, *Σύγχρονοι εκκλησιολογικοί προβληματισμοί με βάση τον άγιο Ιωάννη Χρυσόστομο*, часопис Θεοδορία, год. 2009, стр. 432).

³⁶ Бивши Епископ захумско-херцеговачки А. Јевтић, међутим, у свом памфлету који је назвао ”*Криво (=неправославно) схватање Цркве и спасења у теорији и пракси епископа Артемија и групе монаха, његових ученика*” (јул 2010), призива такође случај светога Јована Златоустог, као пример који тобож иде њима (=гонитељима) у прилог, и који истовремено изобличава Епископа Артемија. Не устручава се међутим да кривотвори чињенице, АЈ, чак у толикој мери, да у цитатима које наводи изоставља неке речи (кључне, свакако, за смисао који је хтео да пренесе), како би постигао жељени циљ. Не треба, наравно, губити из вида да је многе успео да обмане (као што је то успео много пута до сада, не само путем овога текста), да су му многи поверовали, да ће и даље то успевати (јер је очигледно веома успешан, ”обучен” у томе), да се његова реч на Архиепископском Сабору ”прима као Свето Писмо”, да оно што устврди нико и не проверава, него се прихвата безрезервно, итд.

Да би приказао историју и случај светога Јована Златоустог као пример који иде њима (=гонитељима) у прилог, морао је да прибегне кривотворењу, не презајући, притом, да изабере пример који, напротив, у потпуности иде у прилог гоњеном Епископу Артемију, а њих (=гонитеље) потпуно изобличава - без имало сумње, или трунке дилеме (зашто је то учињено? можда управо због ауторитета који у Цркви поседује светитељ; а можда и да би се тиме демонстрирала сила, моћ, ”способност” за такве подухвате) (где је ту, међутим, место за ”страх Божији”?).

Слично важи и за случај светога Григорија Богослова, којег АЈ такође често призива као пример који иде њему у прилог, и којим подржава и оправдава своју оставку на Епископство. Међутим, и ту је стање потпуно исто – пример светога Григорија Богослова уопште њему не иде у прилог, напротив. И ту је у питању кривотворење (али, кривотворење, када је у питању домен Вере, и Црква, не добија ли једну нову димензију, коју нема у профаним стварима – богохулство, ругање светињи? и опет се може рећи – где је ту место за ”страх Божији”?).

Узмемо ли за пример теорију ”епископоцентричности” коју заступа (он и његови истомишљеници), тврдећи да је тобож Православна Црква епископоцентрична (Папа би вероватно рекао ”папоцентрична”; премда и теорију епископоцентричности веома селективно користе, када им одговара позивају се на њу, и примењују је, када им, пак, не одговара, тада је газе и раде сасвим супротно – као у случају Епископа Артемија, где се нису либили да већ годинама, газећи многобројне Каноне и поредак Цркве, упадају неканонски у Епархију рашко-призренску, мешају се у унутрашње послове и живот Епархије, поништавају одлуке које је Епископ Артемије канонски доносио, доносе своје одлуке и приморавају Епископа Артемија да их примењује у својој Епархији, итд, итсл; овде би се, наравно, могло поставити паралелно питање – како би они реаговали када би неко покушао да се у њихову Епархију, у њихову власт, умеша, макар и не толико грубо, било то и у много мањој мери, и не на вишегодишњој основи, него само кратко? е, тада би сигурно одмах били призвани свети Канони који то не допуштају, који штите власт и надлежност Епископа, тада би се одмах претећи надвила теорија ”епископоцентричности”, тада би се морао поштовати освештани поредак Цркве...), или нека од многобројних новачења Митрополита Јована Зизјуласа

Свети Јован Златоуст, међутим, никада није помислио да призна одлуке два "разбојничка" Сабора, првога "код Храста"³⁷ (јул 403), и

(којега су они, нажалост, у нашој јавности представили као највећег ауторитета у теологији данас) или других теолога сличне провинијенције (попут Мајендорфа, Шмемана), које су они у Србији приказали као највећи врх и домет Православне теологије, свуда ћемо наићи на исти проблем – неправославност у учењу.

Подробније бављење наведеним питањима, међутим, излази из оквира овога рада.

Шта, уосталом, и очекивати од човека који је дао оставку на Епископство, који је мењао Епархије, који је након оставке наставио да заузима и друге Епархије, који је направио за само три месеца пошаст у рашко-призренској Епархији (уз свесрдну помоћ, мора се признати, викара Теодосија), који је отворено испољио свој анти-монашки дух (у писаној речи, и на делима), који заиста негује и подстиче "гуру" феномен и култ личности, чије заблуде и застрањења у теологији нису непознате, који је један од носилаца тзв. "литургијске обнове", а заправо декаденције, који је изрекао и написао толико неистина, клевета, конструкција, да би се о томе могла написати велика књига, који, који, који...

Потврђена је искуствено као истина у Цркви чињеница, да тамо где постоје застрањења у Вери, неминовно постоје и велика одступања у животу од Истине Еванђеља, и обрнуто, где год је приметан неуредан и неправилан живот, несагласан са Еванђељем, ту је увек присутна и искварена Вера.

³⁷ "Храст" се називала једна област, заправо предграђе, Халкидона. У том предграђу је постојала палата са истим називом ("Храст"), која је била позната на целом Истоку по својој величанствености, саграђена неких 10-12 година пре тога. Током 5. века ова палата сматрала се чудом уметности (злато, скупочено камење, ретки мермери, пробрано дрво из Азије, коришћени су за изградњу и опремање ове палате). У тој палати, која је приличила царевима, одржан је Сабор. Главна грађевина тога комплекса била је повезана са великим храмом посвећеним светим Апостолима Петру и Павлу. У оквиру истог комплекса налазио се велики манастир са многобројним монашким келијама. Епископи су били смештени у монашким келијама, а саборска заседања су одржавана у храму (S. D. Amedee Thierry, *Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μεγαλομάρτυρας μετά τους διωγμούς*, Солун, 2003).

У већ поменутом памфлету г-дин АЈ назива поменути Сабор – "саборчић под храстом". Није јасно зашто користи деминутив, зашто му "тепа" (као да му је мио) - у питању је псевдосабор, који је на основу веома обимне оптужнице, са великим бројим разноврсних и незамисливих кривица које су приписиване Архиепископу (наравно лажних; са лажним сведоцима, итд), донео одлуку о рашчињењу. Уз помоћ световне власти Архиепископ Јован је затим послат у прогонство. Случај Епископа Артемија у многومه подсећа на тадашње гоњење Јована Златоустога (историја нас томе учи). Огромна оптужница, са бесмисленим и лажним кривицама, без икаквих доказа, страховита мржња испољена од сабраће Епископа, кршење канона и прописаних процедура, тесна спрега са световним властима, сплетке, интриге, издаја и одрицање од стране многих који су му били привржени, безбројне лажи и клевете које су пратиле сваки корак и сваки потез тога безумног процеса (а знамо ко је лажа и отац лажи, Христос га је открио и именовao)...

Не ради се, дакле, ни о каквом "саборчићу под храстом" - није то био никакав случајни и импровизовани састанак неких Епископа, поготово не "под храстом" [који, ето, можда и није имао неки негативан карактер – као што, како то АЈ већ свуда сеје зло семе, ни према прогоњеном Епископу Артемију није учињена никаква неправда, напротив, учињена му је милост, јер уместо да буде кажњен, тј. рашчињен, он је "само" пензионисан, те треба да буде захвалан својим гонитељима, а он, ето, незахвалник, жали се на то, као да призива да му се деси нешто још горе – у складу, свакако, са већ најављеним, од стране Епископа Иринеја Буловића, даљим драстичним

мерама, што он чини у свом памфлету *"Саопштење поводом оптужби бившег протосинђела Симеона Виловског"* од 21. јула 2010, објављеном на сајту www.spc.rs, где, поред других многобројних неистина и клевета, по принципу већ поменуто, добро познате доктринарне "константе", наводи и следеће: **"мора се наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговарати"** – за дела, наравно, која су они измислили и кривотворењем исфалсификовали, додајући да је **"Епископ Артемије свесни добровољац за ту неславну улогу"**!; најављујући нам оно што ће, можда, уследити – лишавање Епископа Артемија слободе кретања, било затварањем у Патријаршију и спречавањем општења са народом, као што су му већ претили на седници Синода да ће учинити, уколико се настави са толиким бројем посета у Шишатовцу и великим бројем народа који се сабира на богослужења, било, опет у спрези са државним властима и министром полиције на основу лажне кривичне пријаве, смештања у затвор, баш по примеру светог Јована Златоустог, који већ имају пред собом, а којег је цар најпре држао у кућном притвору, под стражом, у епископском двору, да би га касније стражарно, након хапшења обављеног у храму за време чинодејствовања, док су војници немилосрдно мачевима насрнули на присутни голоруки народ, жене и децу, спровео у беспућа царства, у изгнанство, по наговору утицајних Епископа, припадника тадашњег Тријумвирата (Τριανδρία); пошто су гонитељи већ указали да су им блиска догађања која су пратила судбину светог Јована Златоустог, те их призивају себи у прилог, као да тиме наговештавају Цркви да треба да очекује и даље праћење већ опробаног "рецепта"], као што жели код читаоца да створи криви утисак писац поменутог памфлета, минимизирајући његов значај и карактер – не, у питању је био веома добро организован и припреман Сабор, са темељно припремљеном лажном оптужницом, и лажним сведоцима, у сарадњи са царем и световним властима, координиран од стране Патријарха Александријског Теофила, како би се достигао тако високи и тешко достижан циљ, уклањање са трона Архиепископа Цариградског, који је уз то уживао велики углед и подршку народа, имао значајан утицај у високим цариградским круговима, био поштован као чувени ритор и угледан теолог.

Нисмо ли нечега сличног сведоци и ових дана, тј. претходних месеци, када су г-да Синодалци остварили најтешњу спрегу са актуелном тадићевском влашћу (која им је издашно дала на потпуну услугу и послушност своје значајне ресурсе – медије, судство и полицију, са надлежним министрима, како би достигли високи и тешко достижни циљ; јер тај циљ, према сведочењу самога Митрополита црногорско-приморског, зетско-брдског и скендеријског, чувара Пећког трона..., изреченог Епископу Артемију фебруара 2010, теже да достигну већ пуних 5 година, неуспешно, те се и данас, у 2010. години, не ради, заправо, ни о каквој "журби", као што можда некима изгледа, него о коначном постизању давно издатог "задатка", како би се и остали "задачи", који су у не малом закашњењу, могли, сада већ "откочени", ефикасно испуњавати) у циљу уклањања Епископа Артемија са архипастирског трона, и ефикасног разбијања Епархије рашко-призренске, тј. сатирања и затирања духовне њиве коју је Епископ Артемије 20 година прилежно и усрдно обрађивао и унапређивао (што се огледа и у темељном "чишћењу" монаштва из Епархије, "чишћењу" манастира, претходно обновљених и оживљених од стране Епископа Артемија, који су сада запустели – и све то за само 10-ак месеци, под "диригентском палицом" два Администратора, са даљом перспективом стварања још веће духовне пустиње, на месту некадашње духовне оазе, створане за претходних 20 година - јер су и манастири које је Епископ Артемије затекао дошавши на трон Епархије након претходног Епископа рашко-призренског, Павла, чињеница је коју треба истаћи, били запустели, са малим бројем монаха, и пред затварањем, осим, наравно манастира Црна Река, која је доживела обнову и процват управо под духовним руководством и старатељством тада игумана аве Артемија), да би се тиме отворила врата за могућност цепања Епархије, што треба да допринесе даљем комадању Србије, подршци независности Косова и Метохије и аутономизацији Рашке области (или Санцака, како је назива актуелни министар полиције Србије), уз активну спрегу и сарадњу и са

другога (почетком 404. године) који је потврдио одлуке првога, и додатно га одлучио, тј. искључио из Цркве (αφορισμός),³⁸ те да напусти свој трон својевољно.

Од почетка читавог процеса па до своје смрти веровао је да је он законити и канонски Епископ на Цариградском трону. И када је цар захтевао од њега да се повуче са трона, дао је чувени одговор: *”Ја сам од Бога Спаситеља добио ову Цркву да бринем о спасењу њеног народа, и не могу је напустити. Ако цар жели да одем (јер град припада теби), нека ме насилно удаљи, да бих као одбрану од дезертерства имао твоју власт”*³⁹.

А о ономе што је, након његовог прогонства, заузео трон Архиепископа Цариградских, Арсакију, ево шта је свети Јован Златоусти из изгнанства писао своме саепископу Киријаку: *”Јер сам чуо и сам за онога ветропира Арсакија, којег је царица поставила на трон, да је ожалостио сву браћу која не желе да опште са њим; многи од њих су због мене и у тамницама умрли. Јер је тај вук у овчијој кожи, који има само обличје Епископа, прељубочинац заправо; јер као што и жена постаје прељубница, када се поред свога живог мужа споји са другим; тако је и тај прељубочинац, не тела, него духа; јер је поред мене живог, преотео ми трон Цркве”*⁴⁰.

Након онога што је учинио Арсакије, Црква је, свети Јован Златоусти и они који су били у општењу са њим, из прогонства у коме се налазила, морала да предузме оно што је било неопходно – да одсече општење са Арсакијем, и са онима који су били у заједници са њим⁴¹.

Онај који би се дрзнуо да заузме трон Епископа рашко-призренског поред живог Епископа Артемија несумњиво постаје прељубочинац (колико страшније то бива у случају Теодосија Шибалића, кога је Митрополит Амфилохије недавно већ промовисао за ту улогу, да протеравши свога оца преотме његову невесту!; али, после свега

нелегалним шиптарским властима и њеним органима на Косову и Метохији, као и међународним организацијама које активно потпомажу и учествују у конституисању независне државе Косово, а све то као део испуњења пројеката Новог Светског Поретка, чији је један од најактивнијих полигона данас држава Србија.

³⁸ Свети Атанасије Велики, светлећи стуб Првог Васељенског Сабора у Никеји (325), као Епископ касније имао је сличну судбину – прогањан од Сабора до Сабора са пакосном мржњом, осуђен, рашчињен, искључен из Цркве, од своје сабраће Епископа.

³⁹ Παλλαδίου Ελενουπόλεως, *Διάλογος ιστορικός περί βίου και πολιτείας του μακαρίου Ιωάννου επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως*, 9, PG 47, 32.

⁴⁰ *Επιστολή 125, Προς Κυριακόν επίσκοπον εν εξορία όντα και αυτόν* PG 52, 685.

⁴¹ У већ поменутом памфлету г-дин АЈ сугерише, наводећи пример светог Златоуста, да он није прекидао општење са гонитељима, да је упутио своју духовну децу, свој народ и Епископе да прихвате његовог наследника, и да не прекидају општење, те на један вешт начин преноси ту поруку на ”брата” Артемија, сугеришући му исто (можда је ово и вешто написано). (Не)вешта, али свесна (није ли АЈ радио своју дисертацију, еклисиолошког карактера, управо на светом Јовану Златоусту?), (зло)употреба светог Јована Златоустог и његовог ревновања за Цркву Божију.

учињеног претходних година, нарочито ове 2010, то би била само константа која се неумитно наставља)⁴².

+ + +

Закључујући овај коментар на изражену намеру стварања Рашке Епархије, пред нама остаје да лебди сабласно питање: какав ”мир и нормализацију односа на том подручју” можемо очекивати, када се та намера спроводи на начин који је претходно оцртан, и од људи који су, макар и кроз свега неколико претходно наведених примера, осведочили себе кроз константу која ни мало не улива поверење, напротив; утолико пре, ако би тај ”неко ко би својим присуством” требало да донесе ”мир и

---

⁴² Није јасно зашто се г-дин Владимир Димитријевић у свом тексту *Apologia de via eius* (у 7 наставака), који је заправо интервју ”Борби за веру”, где се на самом почетку (у првом наставку) декларише да је циљ тога писанија да ”брани” Владика Артемија, заправо упреже у кола којима управља АЈ, те подржава његова кривотворења, његове тезе (којима је уствари циљ да ”сломе кичму Владици Артемију”, по речима његовог ”брата”), и делује у истом правцу, стварајући искривљену слику, кривотворећи историјске чињенице, те ”бранећи” Владика Артемија, суштински му ствара један (ригидни) оквир, у оквиру кога ће му бити дозвољено кретање, размишљање, деловање...

У петом наставку поменутог текста/интервјуа на (сугестивно) питање Борбе за веру: ”Ових дана је изричито речено да се епископ Артемије више никад, и ни по коју цену, не сме мешати у послове Епархије рашко-призренске”, г-дин В. Димитријевић (”као из пушке”) одговара: ”Он се, наравно, ни не меша”; да би мало касније то још једном потврдио: ”А владика Артемије се не меша”.

Да би нагласио ”врлину” Владике Артемија, који се ”не меша” у послове Епархије рашко-призренске, и не треба да се меша, ни сада ни убудуће, очигледно, сагласно учењу В. Димитријевића (немој случајно да се меша!), аутор наводи пример свештеног Златоуста, који, ето, није био достигао до тих врлина као Владика данас Артемије, па се (по слабости ли?) мешао у послове ”своје бивше епархије”(!!): ”Ево, дакле, Златоуста: меша се у црквена посла своје бивше епархије, иако је лишен трона и послат у прогонство”.

Можда је потребно још једном нагласити – за светог Златоуста (и за све Епископе, клирике и вернике који га следили - а којих није био мали број - били му верни и општили са њим, а нису признавали прељубника који је неканонски заузео трон цариградски, те сагласно томе нису општили нити са њим, нити са онима који су били у општењу са њим) цариградска Архиепископија, све до његове смрти, није била ”бивша епархија”; одлука Сабора о његовом рашчињењу и лишењу трона неканонска је, и он је није признао, него је из неправедног прогонства, све до своје смрти (у периоду дужем од три године), у оквирима датих могућности, деловао, радио, говорио и писао као (једини) канонски и званични Архиепископ цариградски.

Како се г-дин АЈ односи према Епископу Артемију, кривотворећи чињенице, износећи безбројне и незамисливе клевете и неистине, старајући се да се ”оптужница” коју је саставио Епископ далматински Фотије (врхунац лицемерја и бешчашћа), без претходног судског поступка и устаљених канонских процедура, објављује у наставцима у дневним новинама (све то ”добронамерно” и пишући ”братска” писма), познато је одавно; добисмо ли сада још једног посленика који, упрегнувши се у поменута кола, прилежно ”вуче” ка истом циљу, те под јавно прокламованим начелом ”одбране” Владике Артемија (од кога ли?), заправо приводи нове жртве на олтар Тријумвирата?

нормализацију односа на том простору”, био Епископ који сам себе препоручује!

На самом почетку интервјуисани је изрекао једну веома забрињавајућу ствар: ”није битно ко ће бити Епископ”! Али је из многих пратећих елемената сасвим јасно шта је битно – битно је да се изврши цепање Епархије!

У интервјуу је изражена тобоже велика брига за Рашку област, али, где је та брига, или барем део ње, у односу на Косову и Метохију? Косово и Метохија крвари већ годинама, тамо се затиру трагови српског постојања – људски, имовински, културни, верски, економски... Пред нашим очима спроводи се откидање дела наше територије и систематско уништавање Српства – а Синод усрдно подржава процесе. Није ли то лицемерје? И чему се затим можемо надати у Рашкој области!?

Цепање рашко-призренске Епархије на два дела – Рашку и Косовску, заправо иде у прилог признавања и јачања независности Косова! То је један од веома значајних корака које СПЦ треба да учини у правцу подршке независности – јер, не варајмо се, без подршке и признања (на овај или онај начин) од стране државе Србије и Српске Цркве, Косово не само да се не може ”одвојити од апарата” и започети свој живот као независна држава, него се ни затирање трагова Српства не може успешно и ефикасно обавити (што је круцијални елемент читавог процеса)⁴³!

Премда је интервјуисани најавио у интервјуу и поделу неких других Епархија, пажња медија фокусирана је на формирање Рашке Епархије – једино је њој посвећена пажња, једино је о будућем Архиепископу за Рашку Епархију разговарано, једино је о проблемима у Рашкој било речи, док о осталим Епархијама ни помена на сличан начин. Више је него јасно да је то тенденциозно урађено, те да постоје озбиљни разлози за такво понашање чланова Синода.

Поготово имајући у виду да за време Епископа Артемија о томе није могло бити ни говора. Његовим уклањањем, уклоњен је ”онај који задржава”, више је него очигледно, те се сада убрзано спроводе процеси о којима многи нису могли ни сањати, а поготово не слутити да су већ у закашњењу.

Архим. Симеон

---

⁴³ Довољно је овде навести чињеницу да је ”управа” Епархије рашко-призренске поставила два свештена лица у Приштину – који заправо треба да буду ”доказ” мултиетничности (тј. братства и јединства), слободе кретања, поштовања људских права, равноправности Срба, очувања српске верске и културне баштине, достизања стандарда... А суштински само да играју улоге у једном театру апсурда, и да буду подршка оживљавању државе, која нема снаге да се одржи у животу.